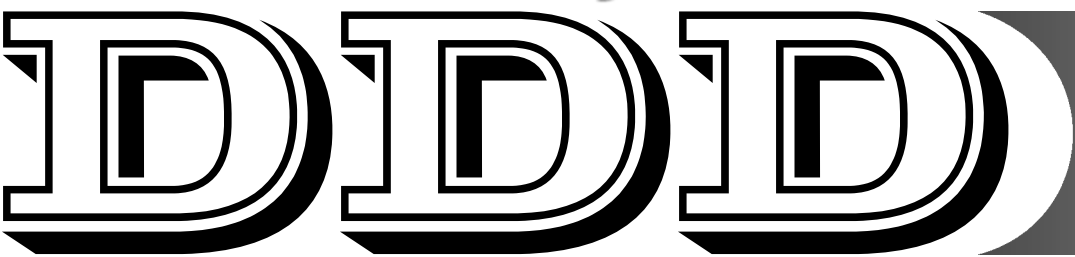

Latvijas Nacionālā fronte aicina visus latviešus katru dienu pulksten 12.00 raidīt stingru pavēli domās, bet bez naida jūtām sirdi: **“LATVIEŠU TAUTAS OKUPANTI! BRAUCIET MĀJĀS! PAŠMĀJU GLĒVUĻI, VĀRGUĻI UN NODEVĒJI, PAEJIET MALĀ!”**

Nevienam mēs Latviju nedodam

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

www.latvians.lv/nmln

Ceturtdiena
2002. gada 19.septembris

Nr. 14

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BIĻETENS

KONKURSS

Latviešu bērniem, skolniekiem,
studentiem un pensionāriem

Tuvojas 8.Saeimas vēlēšanas. Tā saucamajās “Milžu cīņās” šā gada 15.septembrī Kuldīgā uz ventspilnieces Steidzītes Freibergas jautājumu, kas skanēja apmēram tā: “Kāpēc pie varas esošās partijas līdz šim nav atbrīvojušas Latviju no okupantiem, un vai arī turpmāk tās turpinās uzturēt un barot okupantus uz latviešu tautas rēķina”, klātesošās partijas atbildēja aptuveni tā:

Jaunais Laiks: “Nedrīkst dalīt sabiedrību okupantos un neokupantos”,

Latvijas Ceļš, apļiecinādams uzticību okupantiem, atbildēja, ka nevienu sociālu grupu (tātad arī okupantus) netaisās izraidīt no Latvijas,

Zemnieku un Zaļo savienības pārstāvis atbildēja, ka atzīst tikai okupantu brīvprātīgu repatriāciju,

Tautas partijas pārstāvis teica, ka vecie drīz aizies, bet jaunos okupantus vajagot atkalapvienot ar latviešu tautu,

Tēvzemes un Brīvības/LNNK pārstāvis deklarēja, ka neatbrīvošanās no okupantiem tagad Latvijai ir pats labākais variants.

Uz otro jautājuma daļu par okupantu uzturēšanu un barošanu politiķi izvairījās atbildēt.

Lai noskaidrotu latviešu tautas viedokli šajā tik svarīgajā jautājumā, Latviesu partija (saraksts Nr.10), Latvijas Nacionālā fronte un apgāds “Vieda” rīko domrakstu konkursu par 2 tematiem:

- 1) Kuri mūsu valsts politiķi, atteikdamies atbrīvot Latviju no okupantiem, ir kļuvuši par latviešu tautas un valsts nodevējiem?
- 2) Vai Latvijas valsts vadītāji, ministri un deputāti, maksājot pensijas okupantiem, ir nodevuši un piesmējuši latviešu pensionārus, represētos, mediķus, skolotājus un bērnus?

Konkurss notiks no šā gada 16.septembra līdz 1.novembrim. **Līdz šā gada 26.septembrim iesūtītie labākie darbi tiks publicēti avīzes “DDD” tuvākajā numurā līdz 8.Saeimas vēlēšanām.** Līdz 1.novembrim (pasta zīmogs) iesūtītie labākie darbi pēc žūrijas komisijas lēmuma tiks publicēti atsevišķā grāmatā. Ja konkursa dalībnieks nevēlas, lai viņa vārds tiktu publiski atklāts, viņš drīkst parakstīt darbu ar pseidonīmu. Konkurss var piedalīties jebkurš Latvijas iedzīvotājs. Darbiem jābūt uzrakstītiem latviešu valodā. Ja iespējams, kopā ar darbu ieteicams atsūtīt disketi.

Pirmā prēmija – 100 lati
Otrā prēmija – 50 lati
Trešā prēmija – 25 lati

Žūrijas komisijas priekšsēdētājs
Aivars GARDA

LATVIEŠU PARTIJAS bezmaksas priekšvēlēšanu agitācija izskanēs:

Latvijas Radio 1. programmā:
24. septembrī plkst. 12.50 – 13.00
2. oktobrī plkst. 12.50 – 13.00

Latvijas Televīzijas 1. programmā:
22. septembrī plkst. 17.45
2. oktobrī plkst. 17.00
(ar 5. kārtas numuru)

Informējiet arī pārējos latviešus!
NEVIENAM MĒS LATVIJU NEDODAM!

Aivars GARDA

Latviešiem ir jāapzinās, ka pilnīgu okupantu aizbraukšanu var panākt tad, ja šo darbu dara. Pašlaik latviešos ir liela neticība, kaut arī katrs latvietis “zem segas” domā tāpat kā mēs. Tautieši atzīst, ka Latviešu partijas un Latvijas Nacionālās frontes idejas ir pareizas, bet viņi neredz, kā tās īstenot un domā, ka tas nav iespējams. Bet neviens jau arī vēl nav mēģinājis to darīt. Kāpēc tad neticēt? Pa šiem vienpadsmit it kā neatkarības gadiem nekas netika darīts. Iepriekšējām un vēl esošajām Saeimām, valdībām, prezidentiem varētu piedot, ja viņi būtu darījuši visu iespējamo, **katru dienu** klauvējot pie ANO, ES durvīm, **katru dienu** zvanot vai tiekoties ar Krievijas, Vācijas, ASV, Anglijas vadītājiem, atgādinot, ka Latvija ir jāatbrīvo no okupantiem. Ja tas būtu darīts un pa vienpadsmit gadiem nekas nebūtu sasniegts, tad varētu atzīt, ka patiešām šādā veidā okupantu aizbraukšanu panākt nav iespējams. Daudzi saka, ka tad droši vien atliktu tikai pēdējā iespēja – latviešu tautas atbrīvošanās karš. Tas būtu svēts, Dieva attaisnots karš, jo neviens – ne cilvēku, ne Dieva likums – neparedz, ka mums būtu jāpakļaujas okupantu varai un jāsamierinās ar viņu klātbūtni. Mums ir jādara viss iespējamais, lai novērstu asinsizliešanu. Tāpēc mēs līdz šim esam par to cīnījušies un ejam Saeimā, lai Latvijas atbrīvošanu no okupantiem panāktu miermīlīgā ceļā.

Dārgie tautieši! Mēs šo cīņu iesākām pirms aptuveni pusotra gada, rīkojot domrakstu konkursu jauniešiem, pēc kura tika izdota grāmata “Nevienam mēs Latviju nedodam”. Šajā konkursā bija tēmas arī par okupantu aizbraukšanu. Pirms tam vārdu “okupants” nebija pieņemts lietot. Tā kā jaunieši atklāti pateica šo patiesību, tad tas tika uzskatīts par kaut ko šausmīgu. Tādēļ reizē ar šā konkursa izsludināšanu sākās nikna mūsu zāķšana. Tomēr pa šo pusotru gadu maza cilvēku saujīņa, Kultūras akadēmijas meitenes, ar aizkustinošu tautas atbalstu ir panākušas, ka šodien jau mierīgi varam runāt par okupantu aizvākšanu. Pirms tam neviens pat neatzina, ka šī problēma pastāv. Neviens nedomāja, ka par šīm lietām būtu jārunā, jo visa sabiedriskā doma bija ievirzīta tā, lai okupantu klātbūtnes graužošais kaitīgums tiktu noklusēts. Tagad jau arvien vairāk cilvēku uzdrošinās atklāti izteikties, ka okupantu aizbraukšana ir nepieciešama.

Okupantu aizbraukšana ir iespējama, ir tikai jāgrib un mērķtiecīgi jāstrādā, lai to īstenotu. Patiesībā mums ir di-

PĀRVARĒSIM NETICĪBU UN MĒS UZVARĒSIM!

vas iespējas. Pirmā – aktīvi iesaistīties cīņā par Latvijas atbrīvošanu no parazitāriem un saņemot Dieva Atbalstu un Uzslavu par drosmi. Otrā – ļauties “integrēties” jeb “atkalapvienoties ar okupantiem” (absurdi skan, vai ne tā?), palikt glēviem mīkstmiešiem, par ko Dievs no mums novērsīsies pilnīgi, un latvieši kā tauta aizies bojā vai nu salīdzinoši lēni, asimilējoties 100 – 200 gados, vai arī strauji – dabas kataklizmās. Šovasar Daba sodīja cilvēkus par nevēlēšanos atjaunot taisnīgumu jeb Dieva kārtību. Vāciju, Krieviju sodīja ar plūdiem, Latviju – ar sausumu. Atcerēsimies kādu precīzu latviešu teicienu: “Acis darba izbīdās, rokas darba nebīdās, – zinājās padarīt!” Tā arī šajā jautājumā. Šķiet, ka darbs ir nepaveicams, nav vērts nemaz sākt, bet, ja sāksim to darīt, Dievs mums dos jaunas iespējas. Tagad jau mēs mierīgi runājam par šiem jautājumiem, un varas vīri un sievas ir spiesti atzīt, ka problēma ar okupantiem pastāv. Mums tas arī bija jāpanāk. Bet skatoties tālāk, apzināsimies, ko var panākt gadījumā, ja tiem cilvēkiem, kuri aizstāv Latvijas atbrīvošanu no okupantiem, pieder valsts vara. Šobrīd mūsu saziņas līdzekļos tiek pausta aplama ideoloģija. Kad valsts vara piederēs godīgiem un taisnīgiem cilvēkiem, masu saziņas līdzekļos tiks runāts par latviešu tautas patiesajām vajadzībām un interesēm. Jāsaprot, ka tauta ļoti uzticas oficiālajām valsts amatperso-

nām, piemēram, prezidentei, ministru prezidentam. Ja šie cilvēki mīlētu latviešu tautu un gribētu par to rūpēties, viņi katru dienu runātu, risinātu un agītētu par okupantu aizbraukšanas jautājumu, nevis mūs piespiestu samierināties un atzīt kā kaut ko labu noziedzīgu okupantu integrāciju, kas vistiesākajā veidā nozīmē latviešu tautas sajaukšanu ar okupantiem. Ja valsts prezidente, ministru prezidents, citi valsts vadītāji ikvienā sarunā uzsvērtu, ka Latvijai pats galvenais šobrīd ir atbrīvoties no okupantiem, tautas gars beidzot atmostos un paceltos no izmisuma.

INDIVĪDA, ĢIMENES UN TAUTAS CILVĒKTIESĪBAS

Mums ir iestāstītas pilnīgas aplamības par cilvēktiesībām. Tās cilvēktiesības, kas šobrīd tiek uzspiestas latviešu tautai, patiesībā ir egoistisku klaidoņu tiesības. Pamatoties uz šīm egoistu tiesībām, mēs, latvieši, kā Latvijas pamattauta esam spiesti sajot ciešāk jostas, saņemot mazākas pensijas un bērnu pabalstus. Skolotājiem, mediķiem, ierēdņiem un citiem nākas dzīvot ar neadekvāti zemām algām, daudziem latviešiem jāklūst par bezdarbniekiem. Zemniekus vispār paredzēts likvidēt kā šķiru. Latviešu zemnieki valdībai

nav vajadzīgi. Tā vietā, lai Latvijā latvieši dzīvotu pārtībā, viņi tiek piespiesti uzturēt un barot svešas valsts klaidoņus. Turklāt šie klaidoņi ir iebrucēji mūsu valstī jeb pēc Ženēvas konvencijas – okupanti. Tātad tie nav tādi vienkārši klaidoņi, kādus šobrīd ielaiž dažas Eiropas valstis, piemēram, Vācija ielaiž turkus, Krievija – ķīniešus. Turcija nav iekarojusi Vācijas teritoriju, Ķīna nav okupējusi Krievijas teritoriju, toties Krievija bija okupējusi Latvijas teritoriju un mērķtiecīgi iekludināja tajā okupantus. **Tāpēc ir jāsaprot, ka okupantiem vienīgās cilvēktiesības un reizē svēts pienākums ir žigli aizvākties no Latvijas.** Ja katru dienu radio, televīzijā, presē tiktu skaidrotas patiesās cilvēktiesības un pienākumi, latviešu tauta ātri vien atkal kļūtu redzīga.

Mums nav jābaidās, ka krievu ir daudz, ka Krievija ir liela, tāpēc nespēsīm sevi aizsargāt. Militāra konflikta nebūs, Krievija var tikai mūs ar to pabaidīt, jo tā nav spējīga to īstenot. Gandrīz pa astoņiem gadiem Krievija nav spējusi uzvarēt Čečeniju, kura ir vēl mazāka par Latviju. Latvieši ir spēcīgi, siksti un neatlaidīgi karotāji un savas Tēvzemes aizstāvji, to zina arī Krievija. Tāpēc tā savā novājinātajā stāvoklī neiedrošināsies izaicināt latviešu tautu uz karu, jo tas nozīmētu Krievijas kaunpilnu sakāvi.

► 2. lpp.

Eduards Berkļavs un **Aivars Garda** šā gada 12. septembrī satikās Brīvdabas muzejā, lai apliecinātu savstarpēju cieņu. E. Berkļavs izteica atzinību līdzšinējai A. Gardas darbībai un pauda vēlēšanos atbalstīt Latviešu partijas iekļūšanu 8. Saeimā, lai panāktu Latvijas atbrīvošanu no okupantiem un atjaunotu 18. novembra Republiku.

Eduards Berkļavs saka: “Nevaru pats sev piedot, ka neizdarījam visu iespējamo, lai to panāktu jau 1991. gadā. Tomēr šis jautājums nekad nenoveco, tāpēc Latvija jāatbrīvo tagad, neatliekot to uz vēlāku laiku. Šobrīd lielākais un svarīgākais uzdevums ir atbrīvot Latviju no visiem okupācijas gados nelikumīgi iebrāukušajiem.”

Daudzus interesē Aivara Gardas biogrāfija. Tādēļ redakcija lūdz viņam mūs ar sevi iepazīstināt:

Esmu dzimis 1955. gada 6. jūlijā, Rīgā, latvietis.

Līdz 8. klasei mācījies Rīgas 45. vidusskolā. Klases audzinātājas – Maija Brakša un Elga Liepiņa. 1973. gadā ar izcilību beidzu Rīgas Tirdzniecības tehnikumu. Grupas audzinātājs – Oļģerts Grāvītis, galvenā priekšmeta prečzinības pasniedzēja – Helga Promberga. 1977. gadā beidzu Latvijas Valsts universitāti kā ekonomists. Grupas audzinātāja – Anna Kalnāja. No 1975. gada līdz 1989. gadam strādāju Rīgas Centrālajā universālveikalā par administratoru. 1988. gada sākumā iestājos Latvijas Radikālajā Tautas frontē, kas nodibinājās agrāk par LTF, vēlāk arī Latvijas Tautas frontē. Biju LTF 1. un 2. kongresa delegāts no RCUV Tautas frontes, kurai es biju priekšsēdētājs. Vēl pirms Tautas frontes dibināšanas 1988. gada pavasari kopā ar darba kolēģi un draugu Rolandu Masaļski uzrakstīju vēstuli M. Gorbačovam, ar prasību aizvērt no Latvijas okupantus. Vēstule tika aizsūtīta arī uz visām PSRS un toreizējās Latvijas galvenajām avīzēm. Jau toreiz mana darbība nepatika RCUV prokrieviski noskaņotajai vadībai. Ar manas tiesības priekšnieces Mirdzas Motmilleres, direktora vietnieka Raimonda Lomikovska un direktora Edmunda Rudusāna pūlēm man 1989. gadā nācās aiziet no darba universālveikalā.

1973. gadā apprecējos, 1976. gadā izšķīros. Meita Alīna ir beigusī Viegļās rūpniecības tehnikumu, viņa ir piegriezēja un šuvēja. Tagad audzina manus mazdēliņus Aivaru un Hariju. Znots – Aigars strādā Zemessardzes īpašo uzdevumu vienībā “Vānags”.

Par savas tautas grūto stāvokli aizdomājos jau bērnībā. Interesējos, kāpēc notiek okupantu iepildināšana Latvijā un latviešu pārkrievošana. Par Eduardu Berkļavu un viņa likteni man pirmo reizi pastāstīja grupas audzinātājs tehnikumā Oļģerts Grāvītis. Jau tad uzskatīju E. Berkļavu par varonīgu cilvēku. Visu laiku domāju, ko varētu darīt, lai atbrīvotu Latviju no okupantiem. Draudzīgi noskaņoti cilvēki ieteica iestāties partijā, jo tikai no augšas varot kaut ko panākt. 1980. gadā iestājos partijā, taču drīz sapratu, ka tāda veidā neko nepanāks, jo jau tad savā kolektīvā biju pazīstams kā buržuāziskais nacionālists. 70. gadu beigās pieprasīju priekšniekam Uldim Lasmanim darba kolektīvā, kurā strādāja 6 latvieši un viena okupante, sapulces vadīt latviski, taču viņš atteicās. Jau tad sajutu gan pašu māju bāleliņu un tautu meitu pretestību un bailes, gan okupantu naidu. Toreiz neviens neuzdrošinājās kolektīvā sapulcēs runāt latviski, ja klāt bija kāds okupants. No partijas izstājos 1989. gadā, nekad neesmu tajā ieņēmis kādus amatus.

1989. gadā kopā ar domubiedriem nodibināju apgādu “Vieda”, kur strādāju līdz šim brīdim par direktoru. No 1991. gada septembra līdz 1993. gada martam strādāju Maskavā par Starptautiskā Rērihu fonda direktoru. Visus, kuri domā vai apgalvo, ka tāpēc esmu Krievijas specagents vai provokators, uzskatu par muļķiem, idiotiem, provokatoriem.

1989. gadā negāju politikā tāpēc, ka:

1) uzticējos Tautas fronteī, Pilsoņu Kongresam, Saeimai un valdībai, ka Latvijas dekolonizācija notiks. Kā vēlāk izrādījās, Latvijas Tautas frontes vadītāji nekad to nav gribējuši. Uzskatu, ka LTF nepiepildīja tautas cerības un galu galā nodeva tautas intereses. Arī Pilsoņu Kongress darbojās vāji, jo to vadīja cilvēki, kuri vēlāk pārmetās uz otru pusi un tagad aktīvi kalpo 4. maija kangaru režimam.

2) nekad nebiju jutis aicinājumu būt par deputātu, vai kā citādi strādāt politikā. Tagad kandidēju 8. Saeimas vēlēšanās tāpēc, ka citiem politiķiem, kuri nav mani domubiedri, nav vēlēšanās atbrīvot Latviju no okupantiem.

2001. gada apgāds “Vieda” sarīkoja 3 domrakstu konkursus: “Ceļš uz Jauno Pasauli jeb istens nacionālisms un patiesa kultūra – latviešu tautas izdzīvošanas un attīstības vienīgais garants”, “Par Latvijas dekolonizāciju”, “Par Latviju bez homoseksualisma”, kuri izpelnījās Latvijas perversās sabiedrības daļas – kangaru, pederastu un okupantu niknu nosodījumu. Konkursu rezultātā tapa 3 grāmatas, kas drīz vien kļuva par bestselleriem – “Nevienam mēs Latviju nedodam”, “Par Latvijas dekolonizāciju”, “Homoseksualisms – cilvēces negods un posts”.

2001. gada decembrī mani ievēlēja par Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju. 2002. gadā iestājos Latvijas Aizsargu organizācijā. ♦

INDIVĪDA, ĢIMENES UN TAUTAS CILVĒKTIESĪBAS

◀ 1. lpp.

Mums uzspiestās cilvēktiesības patiesībā aizstāv indivīda – egoista tiesības. Pastāv arī ģimenes cilvēktiesības, kurām ir jābūt augstākām par indivīda cilvēktiesībām. Savukārt, tautas cilvēktiesības ir augstākas par ģimenes cilvēktiesībām. Tas nozīmē, ka lielāks un sarežģītāks veidojums un kopums ir nozīmīgāks nekā mazākais. Pat dzīvnieks saprot, ka vecākiem ir jāaizstāv savus bērnus, viņi pat spēj iet drošā nāvē, lai tikai pasargātu savus mazuļus. Tāpat arī cilvēku sabiedrībā ir pieņemts, ka tēvs un māte jebkurā brīdī parūpēsies un aizstāvēs savus mazos bērnus, atdodot savu dzīvību. Gluži tāpat arī vīrieši iet armijā un ir gatavi aizsargāt Tēvzemes brīvību un neaizskaramību, upurējot savu dzīvību. Ja aizstāvības karā katrs rūpētos tikai par savu ādu, tauta tiktu iznīcināta. Pastāv vienkārša likumsakarība: ja aizsargāta ir tauta, aizsargāta ir arī ģimene; ja aizsargāta ir ģimene, aizsargāts būs arī ikviens indivīds. Bet mums mēģina uzspiest ideoloģiju, ka indivīda tiesības esot augstākas par tautas tiesībām. Tāpat jebkuram Latvijā ienākušajam kļaidonim šeit esot kaut kādas cilvēktiesības. Bet tas nav pareizi. Tā var būt tikai Antikrista pasaulē. Dievs vēlas, lai katrs

cilvēks dzīvo tajā tautā un tās tautas etniskajā dzimtenē, kurā viņš ir piedzimis. Tāpat esošā Antikrista iedibinātā “kārtība” ir jāsagrauj.

Ir zināms, ka Maskavā starp vēl citām tautībām dzīvo apmēram pusotrs miljons azerbaidžāņu. Šāda situācija ir izveidojusies tāpēc, ka Azerbaidžānā ir grūti dzīves apstākļi. Azerbaidžāņi labākas dzīves meklējumus pārceļo uz Maskavu. Bet kas notiek ar pašu Azerbaidžāņu, ja no tās aizbrauc pusotrs miljons cilvēku? Vai Azerbaidžāna tāpēc straujāk attīstās un kļūst bagātāka? Vai šim pusotram miljonam azerbaidžāņu migrantiem nevajadzēja vispirms noskaidrot savas zemes nabadzības iemeslus? Tā vietā lai savu zemi mēģinātu bagātināt, viņi aiziet pelnīt citur. Un tas notiek tikai, lai izdzīvotu, par savu tautu un valsti nedomājot. Bet šādi iet postā gan Azerbaidžāna, gan arī Krievija, zaudējot azerbaidžāņu, gan krievu tautu. Krievi atzīstas, ka tiek izspiesti. Maskavas tirgos, kā stāsta Krievijas galvaspilsētas pamatiedzīvotāji, pastāv iebrāucēju monopols. Paši krie-

“Latviešiem ir jāsaprot, ka mūsu tautas tiesības ir augstākas par svešu kļaidoņu cilvēktiesībām. Mūsu valstī cilvēktiesības nozīmē latviešu tiesības. Latviešiem ir jāmeklē cēlonis, kas vainīgs pie mūsu tautas nabadzības.”

Tautu sajaukšanu veicina Antikrista pasaules “kārtība”, no kā cieš visas tautas un katrs indivīds atsevišķi. Vienreiz jau šāds Bābeles tornis bija un sagruva, un sagrūs arī tagadējais. Dieva kārtība paredz katrai tautai dzīvot savā etniskajā dzimtenē. Ja kaimiņtautai iet labāk, tad nedrīkst ar skaudību skatīties un bruņoties, lai to iekarotu. Tāpat Dievs negrib, lai cilvēki pamestu savas tautas zemi vienkārši labākas dzīves meklējumu nolūkā. Katrai tautai pa-

šai ir jāveicina sava pārticība savās mājās. Tautai ir jāmeklē cēloņi, kāpēc tai kļājas grūti, nevis jāskrien uz citas tautas zemi. Ja pie posta vainīgs ir prezidents vai valdība, tad tā noteikti ir jānomaina.

Latviešiem ir jāsaprot, ka mūsu tautas tiesības ir augstākas par svešu kļaidoņu cilvēktiesībām. Mūsu valstī cilvēktiesības nozīmē latviešu tiesības. Latviešiem ir jāmeklē cēlonis, kas vainīgs pie mūsu tautas nabadzības. Tas ir 4. maija režīms un tā vadītāji, kuri noveduši tautu un valsti līdz “kliņķim”, īsteno genocīdu pret latviešu tautu, baro okupantus uz latviešu rēķina. Šāda valdība ir jāpadzen.

Šajā sakarā mēs, Latviešu partija, svinīgi apsolām saviem vēlētājiem, ka galveno uzdevumu – atbrīvot Latviju no okupantiem, pildīsim nekavējoties, ja mēs iegūsim pietiekamu varu. Pat tad, ja politisko varu šobrīd pietiekami neiegūsim, mēs darīsim visu iespējamo, lai izglītotu un iedrošinātu latviešu tautu pašai celties garā un atbrīvoties no okupantiem, un pievērstu starptautisko institūciju uzmanību šīm problēmām. ♦

KUR RAST NAUDU PENSIJĀM?

Liene APINE

Daudzas partijas pirms vēlēšanām sola dažādas sociālās garantijas – paaugstināt pensijas par četriem, pieciem latiem, noklusējot, ka ar katru mirkli pieaug arī dzīves dārdzība. Latvijā viena no skaitliski lielākajām sociālajām grupām ir pensionāri – 540 100 cilvēku jeb 25,3% no visiem iedzīvotājiem. Latvieši no visiem pensionāriem ir tikai 56%. Tātad katru dienu okupantiem atdodam vismaz 600 000 latu. Šķiet, ka uz jautājumu, kādēļ latviešu pensionāri dzīvo tik slikti, atbilde ir skaidra – tādēļ, ka barojam okupantu pensionārus. Lai pensionāri varētu dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi, ir jāmaina visa latviešiem naidīgā sistēma. Jāveic pilnīga Latvijas deokupācija un dekolonizācija.

Ko domā paši pensionāri? Kā viņi skatās uz Latviju notiekošo?
Sarunājāmies ar latviešu pensionāriem ARIJU DZINSKU un GUSTAVU KALNIŅU.

– Vai latviešu pensionāru dzīve būtu labāka, ja Latvija būtu atbrīvojusies no okupantiem?

Ā. Duzinska: Noteikti būtu labāka, jo, redziet, latviešu pensionāri tiek ārkārtīgi pazemoti gan naudas ziņā, gan morālā ziņā. Pazemojums ir tas, ka šeit ir tik liels skaits okupantu. Tad, kad Latviju atstāja padomju karaspēks, šeit palika liela, neizglītota cilvēku masa. Pašreizējās gan valdībā, gan pašvaldībās saimniekojošās partijas manipulē tieši ar šiem neizglītotajiem cilvēkiem.

Es jau desmit gadus nodarbojos ar labdarību. Katru gadu gandrīz 8 tūkstoši pensionāru vērsas pēc palīdzības.

Vai tas arī nav dīvaini – kungi uzdzīvo banketos, dzer šampanieti par mūsu nodokļu maksātāju naudu, bet veciem cilvēkiem pat nav lāga ko ēst? Par iespēju aiziet uz kādu koncertu, teātra izrādi vispār nav ko runāt.

G. Kalniņš: Neapšaubāmi! Pirmām kārtām, dzīvotu materiāli labāk, jo saņemtu lielākas pensijas. Taču pats galvenais – ja okupanti aizbrauktu prom no Latvijas, tad mēs iegūtu dvēseles mieru.

– Vai latviešu pensionāriem nebūtu jāūstas īpaši pazemotiem par to, ka valdība tik ļoti rūpējas par okupantiem, maksā viņiem pensijas? Tieši pensijas vecuma okupanti taču bija tie, kuri ienāca Latvijā aiz tankiem, toreiz jūs izdzinot no mājām, bet šodien atņemot cilvēka cienīgas vecumdienas.

Ā. D.: Es varu vienīgi brīnīties, cik ilgi tos latviešus pazemos un apspiedīs. Latviešiem ir atņemts viss, pat vārda brīvība. Mēs nedrīkstam pateikt patiesību, par to, kā dzīvojam un kāpēc dzīvojam tik slikti. Nevienam taču nav noslēpums, ka svešautiešu pensionāriem ir tās lielākas pensijas. Pie tam, tās nav godīgi nopelnītas. Vai tas nav pazemojums, ka pensijas saņem arī tie pensionāri, kuri nemaz Latvijā nav strādājuši, bet kādā citā Padomju republikā? Es to vienkārši nesaņemu, tas taču ir negodīgi.

G. K.: Man nav saprotama šāda valdības attieksme pret latviešu pensionāriem. Uzturēt okupantu pensionārus latviešiem ir pazemojums. Esmu pat domājis, kādēļ Latvijas pašreizējā valdība tik aukstasinīgi iznīcina latviešu tautu. Vienīgā atbilde, ko varu pašreiz rast – valdībā ir deģenerāti, kuriem ir “izskalotas” smadzenes. Arī tauta, pieļaujot šādu pazemojumu, parāda savu gara slimību. 15. septem-

brī skatījos no Kuldīgas translētās “Milžu ciņas”. Izskanēja vairāki labi jautājumi no zāles. Protams, patika kādas pensionāres jautājums: “Kāpēc tās partijas un politiķi, kuri ir bijuši aktīvā redzeslokā pēc neatkarības atgūšanas nav panākuši civilokupantu aizbraukšanu no Latvijas? Kāpēc mums ir jāmaksā viņiem pensijas un jāuztur viņu skolas?” Neviena no “lielajām” partijām uz šiem pašiem svarīgākajiem jautājumiem sakarīgi un pēc būtības neatbildēja. Uz skatuvēs stāvošie, režimam labvēlīgie deputāti kandidāti kaut ko nūrdēja tikai par okupantu integrāciju, par to, ka vecie, naidīgie okupanti apmiršot paši no sevis, bet jaunie būšot draudzīgi. Tie ir zemiski meli, kas pierāda viņu bezatbildību. Bet uz jautājumu par pensiju maksāšanu okupantiem atbildes nebija nekādas. Viņiem jau arī nav ko teikt, jo paši šo noziegumu pret latviešu tautu un valsti veicina un aktīvi izpilda! Ja mēs, latvieši, viņiem neaizliegšim mūs pazemot un iznīcināt, viņi savus mērķus sasniegs.

Paši dzīvos, cepures kuldami, bez sirdsapziņas pārmetumiem par veselās tautas iznīcināšanu un nomērdēšanu nabadzībā. Pat uz jautājumu un aizrādījumu, ka Latvijā viss iet arvien vairāk uz leju, ka ražošana ir izputināta, lauksaimniecība – sagrauta, viņi atbildēja, ka tieši otrādi – viss ejot uz augšu. Viņi melsa par kaut kādu tikko uzceltu cūku fermu. Man jāsaka, ka viens te ir muļķis – vai nu es, vai – viņi. Patiesībā šie deputātu kandidāti no partijām ar “visaugstāko” reitingu izplata visnekaunīgākos melus, uz kuriem, es ļoti ceru, latvieši vairs neuzķersies. Manuprāt, vadošie politiķi un visa oficiālā inte-

ligence ir uzpirkta. Tās “rūpes” par savu tautu, kuras viņi tēlo, ir nopirkta. Nebūtu naudas, nebūtu arī vēlēšanās izlikties. Mēs zinām, ka Sātans ar naudu nopērk dvēseles. Tā tas ir noticis ar viņiem. Viņi redz ļoti labi valdošo nabadzību, postu un netaisnību, bet līdz prātam un sirdim šis skats viņiem neaiziet.

– Latviešu partija un Latvijas Nacionālā fronte iestājas par Latvijas dekolonizāciju un deokupāciju. Kādēļ latviešu pensionāriem būtu jāatbalsta šī cīņa un kā viņi to varētu darīt?

Ā. D.: Latvijas deokupācija ir katra latvieša sapnis. Atbrīvošanās no okupantiem atvieglo tu dzīvi visai tautai, jo uz katra sola latvietis ir pazemots. Tas, kas tagad notiek, piemēram, Rīgas Domē ir ārpriekš. Latviešus apvairo par naida kurinātājiem, bet tieši okupanti ir nacionālā naida kūrēji. Latviešiem nav naida ne pret vienu

“Uzturēt okupantu pensionārus latviešiem ir pazemojums. Esmu pat domājis, kādēļ Latvijas pašreizējā valdība tik aukstasinīgi iznīcina latviešu tautu.”

tautību, bet mums ir naidis pret politiķiem, kuri neievēro latviešu tautas intereses.

Latviešiem, gan pensionāriem, gan citiem sabiedrības pārstāvjiem obligāti jāieskaitās cīņā par Latvijas deokupāciju. Tagad to var izdarīt, balsojot par Latviešu partiju, kuras priekšgalā ir Aivars Garda. Es apbrīnoju šā cilvēka drosmi un pacietību. Viņš izdod grāmatas, ko pārējie nolād, viņš mīl savu Dzimteni, par ko saņem lielu valdošo aprindu nosodījumu. Tam ir vajadzīga liela drosmē! Viņš aizmirst visas lomas un atkal dūšīgi riskē, lai sasniegtu izvirzīto mērķi. ▶

NATURALIZĀCIJA LATVIJĀ UN PASAULĒ

Andrejs KAVACIS
prāvests emeritus

Pasaules valstu praksē naturalizācija ar tai sekojošu pilsonības piešķiršanu ir process, kas attiecas gan uz valstisko piederību zaudējušiem pamatnācijas locekļiem, gan uz ārvalstu imigrantiem. Pamatnācijas locekļu naturalizācija lielos apmēros ir notikusi Vācijā un Izraēlā. Izraēla šajā ziņā ir labākais paraugs ebreju nācijas pastāvēšanas nodrošināšanā. Izraēlas Satversmes preambulā lasām: “Izraēla ir ebreju tautas valsts ar mērķi nodrošināt pamattautībai mūžīgas tiesības uz pašnoteikšanos, pieņemot šīs tiesības aizsargājošas normas, kas formāli varētu diskriminēt pārējās nacionālās grupas.” Te skaidri un godīgi ir pateikts, ka **nacionālas valsts pirmais uzdevums ir aizsargāt pamatnācijas tiesības un eksistenci**. Zīmīgi, ka pasaulē neviens to neapstrīd.

Vācijā 1977.gada 15.decembra Iekšlietu ministrijas cirkulārā “*Einbürgerungsrichtlinien*” uzsvērts, ka “**Vācija nav valsts, kas nolemta imigrācijai. Tā netiecas palielināt savu pilsoņu loku naturalizācijas ceļā**. Naturalizācija nozīmē ilglaicīgu iekļaušanos Vācijā, valsts iekārtas un demokrātijas iepazīšanu un atzišanu, kā arī simpatizēšanu vācu kultūrai, kas nav iespējams, ja pilsonības tikotājs piedalās kaut kādas emigrantu organizācijās.” Lai naturalizētos, ieceļotājiem Vācijā jānodzīvo vismaz 15 gadus.

Pēc Francijas Valsts Padomes slēdziena **naturalizācija ir Francijas valsts dota privilēģija, nevis ieceļotāju tiesības**.

ASV likums aizliedz naturalizēt komunistus un citus totalitāru ideju piekritējus. Arī Vācijā likums uzsver, ka totalitāru ideoloģiju piekritējiem naturalizācija jāatsaka. **Beļģijā** un arī Briselē, no kuras brauc “visgudrākie” komisāri, likums nosaka, ka **tikai trešā imigrantu paaudze pilsonību iegūst automātiski, ar noteikumu, ja viņu vecāki ir naturalizējušies un vecāki laika posmā no astonppadsmītā līdz trīsdesmitajam mūža gadam ir papildus deklarējuši vēlmi iegūt Beļģijas pilsonību**. Tātad ne Eiropā, ne Āzijā vai Amerikā ar pilsonību neapdāvina visus, kas to varētu iekārot.

Latvijā ar nodevīgās valdošās koalīcijas gādību ir pieņemts tāds pilsonības likums, kura dēļ “latvju zeme valā stāv”, bet vainīgo šai lietā it kā nav! Latvijas pilsonība uzabāzīti tiek piedāvāta un pat pārdota nelikumīgiem ieceļotājiem, kuri neciena Latvijas valsti un nist latviešu tautu. **Pēc ASV pilsonības likuma pilsonību zaudē gan dzimušie, gan naturalizētie pilsoņi, ja viņi ir zvērējuši vai solījuši uzticību citai valstij, kā arī nodevības aktos iesaistītie ASV pilsoņi**. Latvijā turpretim tiek naturalizēti visi bijušie PSRS militāristi. Kā zināms, **PSRS**

bruņotajos spēkos visi virsnieki bija arī komunistu partijas biedri, tātad totalitāras varas piekritēji, kas vēl tagad lepojas ar totalitārā režīma apbalvojumiem. Daudzi no viņiem bija Latvijas nodevēji, jo tika ielaisti Latvijā kā sabiedrotie, bet uzvedās kā okupanti – sagrāva valsts varu un nodevīgi iznīcināja savus sabiedrotos, – Latvijas nacionālās armijas virsniekus un kareivjus. **PSRS čekas un iekšlietu ministrijas karaspēks organizēja un veica genocīdu pret Latvijas civiliedzīvotājiem kā pirmās, tā arī otrās okupācijas laikā**. 1944.gadā atkārtoti okupējot Latviju, **Sarkanās armijas virsnieki pēc nelikumīgās Latvijas pilsoņu mobilizācijas organizēja latviešu karavīru masu slepkavības pie Džūkstes un pie Anneniekų pagasta Kambaru mājām**. Arī šiem slepkavām un viņu pēcnācējiem tiek dota iespēja iegūt Latvijas pilsonību. Zinātāji apgalvo, ka bijušais Intas koncentrācijas nometnes komandants nekautrēdamies dzīvo Rīgas jūrmalā. **Zem PSRS virsnieku mūdiekiem slēpjas kritušo pretinieku kapu apgānītāji, izvarotāji, marodieri un citi kriminālie elementi**.

Vācijas pilsonības likums kategoriski aizliedz naturalizēt kriminālos elementus. Pateicoties PSRS likumiem, kriminālnoziedznieki pēc soda izciešanas varēja brīvi izvēlēties dzīves vietu, un daudzi no

viņiem to atrada Latvijā. Tāpēc arī tagad **divas trešdaļas no krimināli sodītajiem ir ieceļotāju pēcnācēji**. Arī viņiem ir dota iespēja naturalizēties Latvijā.

Aldermanes biroja nesodīta tirdzniecība ar Latvijas pilsonību ir kā zīmogs uz valdošo partiju politiskās vizītkartes – **nodevēji līdz kaulu smadzenēm!** Nav dzirdēts, ka Latvijas pilsonības izpārdošanai būtu kādas juridiskas sekas. Pēc Izraēlas pilsonības likuma par naturalizēšanos krāpnieciskā ceļā pilsonība tiek atņemta un vainīgie izraidīti. Vai tā nebūtu jārikojas arī Latvijā? Nē, šeit nodevība turpina iet roku rokā ar nekaunību. **Nav ko cerēt, ka līdzšinējās varas un ar to cieši saistītās partijas novērsīs savas apzinātās nodevības sekas. Tāpēc, latvieši, nedosim nevienam balsi līdzšinējām varas partijām!** Lai tās iztiek ar to balsīm, kuriem tās devušas mēnešalgas no 1000 līdz 25000 latu! Demokrātijas spēks nav bagātībā, bet vienotībā un aktīvā darbībā. Ticēsim taisnības uzvarai un modri sekosim, kas un kā skaita balsis! **Jūtot savu sakāvi varas tehnologi bez krāpšanas neiztiks**. Sekosim, lai tas, kas viņiem izdevās sestās Saeimas vēlēšanās vairs neizdodas astotās Saeimas vēlēšanās! **Šīs vēlēšanas ir pēdējā iespēja pārtraukt latviešu tautas nodevēju uzvaras gājienu**. Vai nu tagad, vai vairs nekad! Lai Dievs mums palīdz! ❖

◀

G.K.: Ne tikai pensionāriem būtu jāpalīdz atbrīvot Latviju no okupantiem, bet visiem latviešiem. Kā palīdzēt? Balsojot par Latviešu partiju. Latviešu partijai ir tas garīgais spēks, kas spēs uzvarēt fizisko, finansiālo pārspēku. Ir tāds teiciens: “Ar

“Mēs, pensionāri, zinām, kāda var būt Latvija, ja tajā saimnieks ir latvietis. Pirms Otrā pasaules kara daudzas Eiropas valstis bija nabadzīgas, bet Latvija plauka un zēla – Latvija bija pirmajās vietās gan ekonomikā, gan zinātnē, gan izglītībā.”

gara spēku pret karaspēku” – to var attiecināt uz Aivaru Gardu un viņa domubiedriem. **Faktiski Latviešu partija ir mūsu tautas partija**. Aivars Garda ar savu līdzšinējo darbību, drosmi ir jau pierādījis, ka viņam nav nekas svētāks par savu – latviešu tautu. Man Aivars Garda patīk ar savu skaidrību un loģisko domu gaitu. Viņš neļauj cilvēkus maldināt un atmasko nepareizā nozīmē lietoto vārdu patieso jēgu. Piemēram, vārds *integrēt* nozīmē atkal apvienot, bet visa Eiropa putrojas un lieto to pārprastā nozīmē, it kā būtu kādā muļķī. Vēl viens piemērs – vārds *demokrātija*. Patiešām, tā ir **tautas vara**, nevis vairākuma vara. Aivars Garda to tik vienkārši spēj izskaidrot, ka tikai slims cilvēks neuztver jautājuma būtību. Tauta pati nekad tiešā veidā nevar piedalīties valsts pārvaldē, un tas nemaz nav vajadzīgs. Katram jādara savs darbs. Zemniekam jāar lauki, mūziķim – jāspēlē, bet valsts jāveda viediem, sirds gudriem un tālredzīgiem cilvēkiem.

Aivars Garda ir pelnījis tautas pateicību par to, ka vērs cilvēku uzmanību uz straujo apziņas deģenerēšanās procesu – smadzeņu “skalošanu”. Viņš atmodina dvēseles un atdara acis. Šis cilvēks saņem tik daudz nepelnītu paļu un apmelojumu, tāpēc es vēlos, lai

jūs savā laikrakstā publicētu manu atzinību viņam. Latviešu tautas kangaru vadībā Aivars Garda tiek apliets ar “samazgām” un apzināti igno-

rēts, tāpēc mēs, vienkāršā tauta, nabadzīgie un pazemotie pensionāri, vēlamies pateikt patiesību par viņu. Un jūs vienīgie publicējat to, ko domā ikviens kārtīgs latvietis. Jūs esat saskatījuši arī homoseksuālisma apzināto uzspiešanu latviešu tautai. Ar pederastijas atzišanas propagandu latviešu apziņas tiek saārdītas. Turklāt šis apziņas deģenerēšanās process jau diezgan būtiski ir skāris daudzus. Esmu aptaujājis vairākas mātes. Neviena no viņām negrib, lai viņas dēls izaugtu par pederastu jeb, kā to saka “inteligēnti”, – geju. Bet tajā pašā laikā viņas ir gatavas “bez sāls apēst” Aivaru Gardu, kurš aizstāv visu sieviešu intereses un vēlēšanos savus dēlus redzēt kā normālus vīriešus. Es tik tiešām nevaru saprast, kāpēc mātes neatbalsta Aivara Gardas aizsākto tik ļoti nozīmīgo cīņu pret homoseksuālisma propagandu, kuru mums uzspiež izvirtusi Eiropas Savienība? Kur ir inteliģence? Kāpēc Māra Zālite, Vaira Viķe-Freiberga, Imants Ziedonis, Raimonds Pauls un citi neatbalsta Aivaru Gardu? Sanāk, ka viņi grib savus bērnus un visu tautu redzēt kā homoseksuālistus!? Ar propagandas palīdzību pederastu kļūst arvien vairāk.

– **Ko pensionārs iegūs pēc Latvijas deokupācijas?**
A.D.: Ieguvums būtu ne ti-

kai pensionāriem. Es nerunāšu par ekonomiskajiem ieguvumiem, dzīves līmeņa uzlabošanu, bet gribu uzsvērt, ka galvenais ieguvums būs dvēseles miers par savas tautas nākotni, par savu mazbērnu nākotni. Mēs, pensionāri, zinām, kāda var būt Latvija, ja tajā saimnieks ir latvietis. Pirms Otrā pasaules kara daudzas Eiropas valstis bija nabadzīgas, bet Latvija plauka un zēla – Latvija bija pirma-

jās vietās gan ekonomikā, gan zinātnē, gan izglītībā. Tagad politiķi latviešu tautu ir iedzinuši izmisumā un vēl gaida ovācijas no tās. Ziniet, mums ir kauns par savu pašreizējo valdību! Latvijas okupācija, lielais okupantu skaits neļauj latviešu tautai attīstīties un saglabāt savu kultūru. Nekad Latvijā nav bijis tik augsts noziedzības līmenis.

G.K.: Tauta un līdz ar to pensionāri, kā lielākā sabiedrības daļa, iegūtu brīvību! Mūsu senči ar asinīm izkaroja brīvību, ko mēs ar vieglu roku paspēlējam. To nedrīkst pieļaut! ❖

VALODAI IR JĀBŪT SAPROTAMAI!

Acimredzot, Viegļās valodas centram patika Aivara Gardas pārveidotais teksts no sarežģītās, ar svešvārdiem apgrūtinātās valodas uz vieglo: “**citautiešu integrācija latviešu tautā**”. Viegļā latviešu valodā tas skan: “**Okupantu atkalapvienošana latviešu tautā**”. Tādējādi viegļā valoda atklāj to absurdu, ar ko mūs Valsts un Ministru prezidenti “baro” katru dienu presē, radio un televīzijā. **Jo vārds “integrācija” nozīmē kāda kādreiz bijuša veseluma, kurš ir bijis sadalījies, atkal apvienošanās. Vai latviešu tauta ir kādreiz bijusi viens veselums ar okupantiem – parazītiem?**

A.god. A.Gardas kungs,

“Viegļās Valodas agentūra” pateicas Jums par sapratni un labo gribu, piedaloties diskusijā “Politiskā atbildība – ceļš uz pilsonisko sabiedrību”, kuras gaitā tika risināti valodas vides pieejamības jautājumi Latvijā.

Uzskatām, ka diskusija bija pirmais solis ceļā uz savstarpējo sapratni, kas ir būtisks priekšnoteikums aktīvai līdzdarbībai. Jūsu viedoklis, kas tika izteikts diskusijas laikā, lika arī mums mācīties un saprast daudz lietu likumsakarības.

Mēs ar cieņu izturamies pret Jūsu partijas politiku un novēlam Jums veiksmi 8.Saeimas vēlēšanās, kā arī ceram uz turpmāku sapratni un sadarbību.

Ar cieņu,
Gunta ANČA
“VV agentūras” vadītāja

2002.gada 11.septembris

KONVENCIJA PAR GENOCĪDA NOVĒRŠANU UN SODĪŠANU PAR TO (1948.gada 9.decembrī)

Līgumslēdzējas valstis, ņemot vērā, ka Apvienoto Nāciju Ģenerālā Asambleja savas 1946.gada 11.decembra rezolūcijas 96(1). pantā pasludināja, ka genocīds ir noziegums, kas pārkāpj starptautisko tiesību normas, ir pretrunā ar Apvienoto Nāciju garu un mērķiem, un ka civilizētā pasaule genocīdu nosoda; atzīstot, ka visas vēstures laikā genocīds cilvēcei ir nodarījis lielus zaudējumus; un, būdamas pārliecinātas, ka, lai atbrīvotu cilvēci no šīs atbaidošās parādības, ir nepieciešama starptautiska sadarbība; vienojās, kā tas paredzēts sekojoši:

1.pants.

Līgumslēdzējas Valstis apstiprina, ka genocīds, neatkarīgi no tā, vai tas tiek pastrādāts miera vai kara laikā, apstākļos, ir noziegums, starptautisko tiesību normu pārkāpums, pret ko tās apņēmas veikt pasākumus genocīda novēršanai un sodīt par genocīda pastrādāšanu.

2.pants.

Šajā konvencijā par genocīdu tiek atzītas darbības, kuras tiek pastrādātas ar nolūku iznīcināt, pilnīgi vai daļēji, kaut kādu nacionālu, etnisku vai reliģisku grupu kā tādu:

- šādas grupas locekļu **noslepkavošana**;
- nopietnu miesas bojājumu nodarīšana vai psihisku traucējumu izraisīšana** šādas ļaunu grupas locekļiem;
- ar nolūku kādai ļaunu grupai radīti tādi dzīves apstākļi, kādos dzīvojot šī grupa būtu lemta pilnīgai vai daļējai iznīcināšanai(!)**;
- pasākumi, kas vērsti uz to, lai šādai ļaunu grupai nedzimu bērni;
- vardarbīga vienas ļaunu grupas bērnu nodošana citai ļaunu grupai**.

3.pants.

Par sodāmām tiek uzskatītas sekojošas darbības:

- genocīds;
- sazvērestība ar nolūku izdarīt genocīdu;
- tieša un publiska kūdīšana uz genocīda noziegumu pastrādāšanu;
- mēģinājums pastrādāt genocīdu;
- līdzdalība genocīda noziegumu pastrādāšanā.

4.pants.

Personas, kas pastrādājušas genocīda noziegumus vai kādas citas darbības, kuras uzskaitītas 3.pantā, ir sodāmas neatkarīgi no tā, vai šīs personas ir konstitucionālā kārtā apstiprināti valsts varas pārstāvji, amatpersonas vai privātpersonas.

5.pants.

Lai ieviestu šīs Konvencijas noteikumus dzīvē, Līgumslēdzējas Valstis apņemas ieviest nepieciešamo likumdošanu katra saskaņā ar savu konstitucionālo procedūru un vienlaicīgi veikt efektīvus pasākumus to personu sodīšanai, kuras vainīgas genocīda un citu 3.pantā norādīto noziegumu izdarīšanā.

6.pants.

Personas, kas apsūdzētas genocīda un citu 3.pantā norādīto noziegumu izdarīšanā, ir tiesājamās tās valsts kompetentās tiesās, kuru teritorijās šie noziegumi pastrādāti, vai arī tādā starptautiskā kriminālā tiesā, kurai var būt jurisdikcija attiecībā uz šīs Konvencijas Līgumslēdzējām Valstīm, kuras atzinušas šādas tiesas jurisdikciju.

7.pants.

Attiecībā par vainīgo izdošanu, genocīds un citi 3.pantā uzskaitītie noziegumi nav uzskatāmi par politiskiem noziegumiem.

Šādos gadījumos Līgumslēdzējas Valstis apņēmas veikt noziedznieku izdošanu saskaņā ar savu likumdošanu un spēkā esošiem līgumiem.

8.pants.

Katrs šīs Konvencijas dalībnieks var vērsties pie Apvienoto Nāciju attiecīga orgāna ar prasību saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu noteikumiem veikt visus nepieciešamos, pēc viņa vērtējuma, pasākumus ar nolūku pārtraukt un nepieļaut genocīda aktus vai kādu citu 3.pantā minētu nodarījumu.

9.pants.

Strīdi starp Līgumslēdzējām Valstīm par šīs Konvencijas tulkošanas, pielietošanas vai izpildīšanas jautājumiem, ieskaitot strīdus par kādas valsts atbildību par genocīda vai cita 3.pantā uzskaitīto noziegumu izdarīšanu, var tikt nodoti izskatīšanai Starptautiskā tiesā pēc jebkuras strīdā iesaistītās Puses prasības.

[...]

Laikraksts DDD	Reģ.Nr. 000702221;	apl.Nr. M 1196
Iznāk 1 reizi nedēļā		Rīga,2002
Tirāža 10 000	cena 0,10	apjoms 2 x A 2
Izdevējs:	LATVIJAS NACIONĀLA FRONTE	
Norēķinu konts:	Hipotēku un zemes banka;	
Konts:	LVL – 1000-054029-001;	
	USD – 1000-054029-002	
Galvenā redaktore:	Līga Muzikante	
Redaktores vietniece:	Liene Apine	
Pasta adrese:	Kalnciema iela 53, dz.6, Rīga LV-1046	
Interneta adrese:	www.latvians.lv/nmln	
E-pasts:	lnf@e-apollo.lv	
Iespiests:	SIA “Tipogrāfija Ogre”	
	Ogrē, Brīvības ielā 31, LV 5001	
Pasūtījums: Nr. 4/9	Ofsetiespiedums	

OKUPANTU PRESE

Vita NIKITINA

Čas

“Pēdējā un bezjēdzīgā cīņa” – zem šāda nosaukuma žurnālists A. Kamņevs analizē ultimātus (sauksim lietas istajos vārdos – *piez. V.N.*), kas būs jāizpilda 8. Saeimai, lai Latvija tiktu uzņemta kopējā Eiropas saimē. Viņš uzskata, ka labējo spēku cīņa par latvietības un savu tiesību saglabāšanu ir vienkārši bezjēdzīga, jo to aizmēzis Eiropas prasības. NATO ģenerālsekretārs lords Robertsons saka: “Ja Latvija grib iestāties NATO, tai jādzīvo pēc civilizētiem standartiem”. Bet britu majors R. Uivers, kurš strādā NATO štābā Briselē piebilst: “Mēs piedāvājam nesteigties ar skolu pāreju uz apmācību valsts valodā. Mēs neesam eksperti izglītības jautājumos, bet mēs taču esam demokrāti. Jūsu politiķiem ir jāizrāda drosme nacionālo problēmu kārtošanā”. Jāsaka, ka pēc izveidotās situācijas starptautiskajā arēnā, var spriest, ka tiek realizēts mūsdienīgs Molotova – Ribentropa pakts starp Rietumiem un Krieviju. Latvija ir nostādīta tādas “izvēles” priekšā, ka dari, ko gribi, bet iznākums viens: lamatas gaida abās pusēs. Rietumi “iesaka” ratificēt Rāmju konvenciju. ES arī necietīs to lielo cilvēku skaitu, kuriem nav pieejams bezvīzu režīms, tāpēc tā darīs visu, lai viņi ātrāk pie tā tiktu. Krievija savukārt draud: neparakstot līgumus Latvijas un Krievijas starpā par investīciju aizsardzību, par divkāršo nodokļu likmēm un robežu, Latvijai Eiropas Savienībā bez līgumiem par robežu netikt. (2002. 10. 09.)

Panorama Latvijai

Vitālijs Orlovs ir krievu karēlis, piedzimis Latvijā, Jēkabpilī. Viņš esot balsojis par Latvijas neatkarību, bet jūtas apmānīts, ka solījumi piešķirt visiem Latvijas iedzīvotājiem pilsonību, nav piepildījušies. “Dzīves triecienus” saņēmušais Vitālijs spriež: “Visu mūžu esmu nodzīvojis Latvijā, un man vēl jāpierāda sava lojalitāte tai? Es saprotu: mēs dzīvojam sabiedrībā, kurā pastāv likumi. Ja likumi ir slikti, tos vajag mainīt. Bet, lai tos mainītu, ir jāpiedalās vēlēšanās. Tāpēc es naturalizējos, līdz radās tāda iespēja. Tagad sevi uzskatu par “bīti””. Šis vīrs kandidē uz deputāta vietu. Ja tiks ievēlēts Saeimā, viņš cer nodarboties ar darbu un sociālās drošības jautājumiem dažādu Latvijas pilsētu pašvaldību līmenī. Viņš vēlas radīt jaunas darba vietas laukos, veidot jaunus uzņēmumus un infrastruktūru. Skaidri redzams, ka šis okupantu “bites” vada vienīgi savu vēderu intereses, kas nozīmē viņu PSRS laika privilēģiju atjaunošanu, jo, pirmkārt, pie šiem “labumiem” tiks paši okupanti. (2002. 11. 09.)

Telegraf

“Krievu skolas tiek iedzītas stūrī” – šādi tiek atspoguļotas neapmierināto okupantu skolēnu vecāku aktivitātes sakarā ar 2004.gada reformu. Aizgājis pat tik tālu, ka Kongresu namā ieplānots sarīkot veselu konferenci par godu 2004.gada reformai. Igors Pimenovs – šis kustības priekšsēdis prot stāstīt, ka uz skolotājiem tiek izdarīts spiediens “no augšas”. Daudzu Latvijas rajonu skolu skolotāji tiekot saukti “uz paklāja”, kur viņiem draudot ar nepatīkšanām. Ir gadījumi, kad skolotāji un direktori tiek sasaukti kopā uz kādu sēdi, kur viņiem stāsta, ka palīdzība šai kustībai ir pieslēšanās politikai, bet tai vietas pedagoga darbā neesot. Tāpēc skolotāji atklāti un skaļi nevēlas paust savu atbalstu šai okupantu skolēnu vecāku kustībai. Uz jautājumu – kāpēc tas vajadzīgs, kāda māte – skolotāja atbild: “Reforma tā vai tā neko nedos. Lai zinātu latviešu valodu, nav obligāti tajā jāmacās ķīmija. Vajag uzlabot latviešu valodas apmācīšanas kvalitāti, nevis krievu skolās ieviest latviešu valodu”. Kāda Tatjana arī pauž savu viedokli: “Nesaprotu, kāpēc ir jāpāriet uz latviešu valodu? Kam tas vajadzīgs?! Ateross, ka man nebija viegli apgūt fiziku un ķīmiju dzimtajā valodā – krievu. Ka tagad tās apgūs mans dēls svešā valodā, netieku gudra. Piemēri liecina, ka arī pēc krievu skolu absolvēšanas jaunieši augstskolās studē latviešu valodā”. (2002. 13. 09.)

LAIKRAKSTA DDD
VISUS IZNĀKUŠOS NUMURUS
VISĒRTĀK VARAT IEGĀDĀTIES
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS
RĪGĀ, ČAKA IELĀ 26
UN ČAKA IELĀ 50.
CĒSĪS, GRĀMATNĪCĀ “GUNETA”
KĀ ARĪ PIE PRIVĀTIEM
IZPLATĪTĀJIEM.
JAUTĀJIET PĒC AVĪZES
ARĪ CITĀS GRĀMATNĪCĀS!

Liepājnieks GUNTIS ZEMĪTIS atsūtīja mums uz ielas dzirdētas sarunas pierakstu:

“Liepājas vecpilsētā ar savu mazdēlu staigāja kāda krievviski runājoša vecmāmiņa. Pūsis dzīvīgs, vienu brīd viņš iziet uz ielas braucamās daļas pacelt kādu spīdīgu nieku. Te vecmāmiņa to spalgi aprāj:

– Aļoša, bistro īgi kampe! Tak neģelaj! Tak ķebja sjeģit mašina! Jesļi ješko buģeš tak ģelaj, ja ķebja atvedu k zlaģeju Garge.

Garamējošs latvietis ziņkārīgi viņai vaicāja:

– Pačemu vi Gardu ščitajke zloģejam?

Vīpa jautātājam noskaldīja:

– A kak inače?! Razve vi, molodoj čelovek, pečitaļi gazetū fašistiskova fronta “DDD”. Tam etot Garda o tom i tolko pišet: – *vi koloņisti, vi okupanti! Užežaiķe von iz Latvii!* Razve tak možno? Ja zģes stroila zavodi, zģes žīvu! Ja zģes vsjo! Konešna on zloģej! Kakaja latišskaja Latvija?! Što za absurds!”

DIVKOSĪGAIS “LĪGAVAINIS”

Ilze LIEPA

Laikam jau esam zelta taučiņa ar dimanta acīm un kristāla korpītēm kājās, kuru iekāro gan Austrumi, gan Rietumi. Ko lai citu saka un domā, vērojot pēdējo gadu noris, ietekmes un spiedienu uz Latviju kā no Eiropas, tā Krievijas puses. Ko viņi visi no mums grib? Braukā šurpu turpu, rauc pieri un krata pirkstu, kad nabaga latvietis iedrošinās pīkstēt un rausties ārā no viņam ierādītā INTEGRĀCIJAS zārka, sakot, ka tā nav viņa vieta, ka esam vēl dzīvi un paši lemsim likumus un kārtību savā zemē! Bet, nē! Laikam jau Eiro mafiozajiem “līgavaiņiem” esam tik īpaši, ka latviešu dēļ tā gatava mainīt pat jau pieņemtos uzskatus!

Eiropas Padomes Parlamentārā asambleja (EPPA) savā 20.sēdē 1960.gada 29.septembrī pieņēma 189.rezolūciju *Par situāciju Baltijas valstīs to piespiedu inkorporācijas* (iekļaušanas, pievienošanas - I.L.) *Padomju Savienī-*

bā divdesmitajā gadadienā, kurā teikts: “Asambleja sakarā ar divdesmito gadadienu kopš trīs Eiropas valstu – Igaunijas, Latvijas un Lietuvas – militāro okupāciju un viņu vardarbīgo inkorporāciju Padomju Savienībā konstatē, ka šī pretlikumīgā aneksija tika veikta, nedodot tautām iespēju brīvi izteikt savu gribu; (...) konstatē, ka lielākā daļa brīvās pasaules valstu valdības joprojām *de iure* atzīst Baltijas valstu neatkarīgu pastāvēšanu”. Savukārt 1987.gada. 28.janvārī EPPA pieņēma 872. *Rezolūciju par baltiešu stāvokli*, tās 6.paragrāfā asambleja izsaka nožēlu par Baltijas valstīs realizēto piespiedu imigrāciju, kuras rezultātā draud baltiešu asimilācija un nacionālās identitātes zaudēšana. Tās pašas rezolūcijas 3.paragrāfā raksta, ka “trīs Baltijas valstu inkorporācija Padomju Savienībā bija un turpina būt nāciju pašnoteikšanās tiesību kļedzošs pārkāpums”. Šis un vēl citas EPPA rezolūcijas ir Latvijas okupāciju apstiprinoši dokumenti. To atzīst pat Georgs Andrejevs, Latvijas vēstnieks Eiropas Padomē un LZA akademiķis.

Taču kas notiek tagad?! Tā pati Eiropas Padomes Parlamentārā asambleja kā rozā cirka sunītis, tipinot uz pakalķiņām un lēkājot pēc Krievijas zižļa, pagājušajā nedēļā sabozā spalvas un apspriedās, kā paspīrināt kontroli pār Latviju.

Nopietni runājot, pie vainas kārtējo reizi ir bezkaunīgie Latvijas okupanti jeb parazīti ar savu šovinistisko propagandu par “krievvalodīgo tiesību apspiešanu”. Un tā no 73 EPPA locekļiem 10 biedri meta kažokus uz otru pusi un, iebāzuši degunus Latvijas

“Vēsture nav modes prece, kuru laikiem ejot izmet ārā un darina jaunu! Ja Latvijas valdība būtu konsekventi iestājusies par okupantu aizbraukšanu, nevis atbalstījusi integrāciju, neviens pat neiedrošinātos iepīkstēties!”

iekšpolitikā, uzrakstīja pretenziju. To parakstījuši ir Lietuvas(!), Kipras, Anglijas, Somijas, Itālijas, Armēnijas, Moldāvijas un 3 Krievijas pārstāvj. Pretenzijā teikts, ka Latvija ir vienīgā no Baltijas valstīm, kas nav ratificējusi, t.s., minoritāšu konvenciju (piebīdīšu, ka to nav ratificējušas arī vairākas citas Eiropas valstis), nav saskaņojusi izglītības un valodas likumus ar šo konvenciju. Tāpat EPPA uzdrošinājās pārnest, ka šeit ir samazinājies naturalizācijas temps un nav pieņemts “nacionālās minoritātes” aizsargājošs likums. Tekstā arī teikts, ka pretunā ar Eiropas Padomes standartiem ir Latvijas Radio un TV likums (25% kvota saziņai svešvalodā) un nepieņemami ir arī tas, ka “tiek turpināta politiskā tiesu prakse pret antifāšistiskās kustības dalībniekiem”. Boriss Cilēvičs, kurš arī piedalījās šajā sēdē, apgalvo, ka apspriedes par šo tēmu turpinā-

sies pēc EPPA priekšsēdētāja Žozeta Djure vizītes Latvijā...

Kā saprast un tulkot šādu EPPA divkosību? Kur ir kaut minimāla morāle un politiskā ētika?! Viņu arhīvi ir pilni ar spēkā esošām rezolūcijām, kas atzīst Latvijas okupāciju un genocīdu pret latviešu tautu, bet tagad šī pati padome spīž mūs legalizēt okupācijas sekas, līdz ar to arī latviešu tautas iznīdēšanu! Tad kādēļ bija vajadzīgas visas skaidrības un cēlas runas par baltiešu asimilāciju?

Vēsture nav modes prece, kuru laikiem ejot izmet ārā un darina jaunu! Ja Latvijas valdība būtu konsekventi iestājusies par okupantu aizbraukšanu, nevis atbalstījusi integrāciju, neviens pat neiedrošinātos iepīkstēties! Tomēr lai pret latviešu tautu izvērstajā genocīdā vainīgie gan pašmājas, gan ārzemēs necer, ka ar saviem meliem un propagandu atbrūpos, izsūks un nohipnotizēs latviešus, līdz tie sāks ar viņiem dziedāt vienā mēldiņā par “mīlo bērniņu latvīņu gādīgās māmiņas – eiropadomijas klēpī”. Mums nav vajadzīgi tādi *zapevalas!* Un Eiropas “gudriķi” lai zina, ka tik ilgi, kamēr būs kaut viens krietns latvietis, mēs bakstīsim pasaules aci viņu likumus un savu vēsturi nepārakstīsim.

Tiem, kas postīdami šausta manu tautu, es novēlu: “Uz pekli lai rauj tos Jodi!” ❖

EIROREĀLISMS PRET EIROMELIEM

Līga KRIEVIŅA

Tā dēvētie *eiromiļi* uzstājīgi pieprasa, lai viņu īstenoto lēto propagandu par iestāšanos Eiropas Savienībā sabiedrība pieņemtu kā objektīvas informācijas sniegšanu. Par valsts un dažādu sabiedrisko organizāciju līdzekļiem tiek sagatavoti šie prātu jauceji, kuriem tiek garantēta plaša pieeja masu saziņas līdzekļiem. Arī paši eirokomisāri nepartraukti apmeklē Latviju, lai palīdzētu sabiedrības dezinformācijas “darbā”. Parasti tā dēvētā “informācija” par Eiropas Savienību ir grūti uztverama, rakstītais teksts apzināti sarežģīts un bieži vien ietver sevi pretrunas un klajus melus.

Tā ziņu aģentūra BNS ar viegla patosa pieskaņu ziņo, ka 16. un 17.septembrī Latviju apmeklēs ES lauksaimniecības un lauku attīstības un zivsaimniecības komisārs Francs Fišlers. Viņš uzskatot, ka “tagad Latvijā ir nepieciešama nevis propaganda, bet objektīva informācija par paplašināšanās procesu. Eiropas Komisija ir sagatavojusi godīgu un līdzsvarotu piedāvājumu lauksaimniecībā paplašināšanās sakarā.” Tiek radīts priekšstats, ka iestājoties ES, uz Latviju straumēs plūdis nauda, valsts zels un plauks. Arī Eiropas Komisija ziņo, ka pēc pie-

vienošanās Eiropas Savienībai 2004.gadā Baltijas valstis finansu jomā būs vienas no lielākajām ieguvējām. “Tikai Baltijas valstis un Polija 2004.gadā gūs finansiālu peļņu no iestāšanās savienībā, raksta *Delfi.lv* š.g. 11. septembrī. “Latvija 2004.gadā no ES iegūs par 64 miljoniem eiro (37,89 miljoni latu) vairāk nekā tā saņem pašlaik, Igaunija saņems par 42 miljoniem eiro vairāk, bet Lietuva – par 138 miljoniem eiro vairāk.” Beigās gan tiek piebilsts, ka “vienas no lielākajām izmaksām jaunajām dalībvalstīm būs budžeta kompensāciju finansēšana. To vērtība ir aptuveni trīs miljardi eiro gadā, no kā katrai jaunajai dalībvalstij būs jāsedz 500 miljoni eiro.”

Šeit uz mirkli apstāsimies un nolaidīsimies no tukšu solījumu mākoņiem uz zemes. Šoreiz pievērsīsim uzmanību tikai vienam, bet ļoti svarīgam apstāklim. Katrs būs pamānījies, ka Latvijas veikalu plauktos lielāko daļu aizņem ievestās preces. Arī pārtikas veiklos Latvijā ražotā produkcija ir “minoritātes statusā”. Un kaut arī Eiropas ierēdņi sakās milam dažādas minoritātes, tai skaitā seksuālās un okupantu “minoritātes”, rūpes par Latvijas ražotāju interesēm neietilpst to plānos.

Ir aprēķīni, ka Latvijā saražots tikai vienu ceturto daļu no sev nepieciešamajiem pārtikas produktiem. Tirgus ir viena no valsts nacionālajām bagātībām, ja to aizsargā. Bet mūsu ražotājus gluži vienkārši no tā izspīz lētas ārzemju preces, lielākoties no Eiropas valstīm ievestas, kur lauksaimnieki tiek atbalstīti ar subsīdijām, līdz ar to arī viņu saražoto šeit var pārdot par zemākām ce-

nām. Kā sekas tam – bezdarbs un nabadzība mūsu zemē, jo valsts nenodrošina ražotājiem produkcijas noieta savā valstī. Vai augstais ES komisārs uz Latviju dodas ar piedāvājumiem mūsu zemniecības un zvejniecības atbalstam, lai Latvijai tiktu dota iespēja pašai sevi kaut vai ar pārtiku nodrošināt? Jo tikai šādu palīdzību varētu uzskatīt par “godīgu un līdzsvarotu piedāvājumu”, kā sola Francs Fišlers.

Uz šā fona runāt par Baltijas valstu finansiālo ieguvumu nozīmē melot, jo patiesībā nekāda ieguvuma nav. Ja arī notiek kādas naudas summas piešķiršana, tad publiski parasti netiek runāts par to, kam šī nauda tiek domāta un cik sarežģīti ir nosacījumi, lai to iegūtu. Kā asprātīgi komentē šo “lielā ieguvuma” faktu *Delfos* kāds lasītājs: “*Pedofīlā Briselē birokrāts it kā iedos, un pedofīlā birokrāta draudziņš, kam konsultāciju firma, to naudu paņems un papīros ierakstīs, ka letīni ir finansēti.*” Tik tiešām – vispārēja latviešu tau-

tas labklājība un izdzīvošana nav dotāciju mērķis! Tieši otrādi – uz Eiropas Savienību aizplūst mūsu nauda, aizplūst tūkstošiem un miljoniem latu, kuru samaksājām par Eiropā ražotajām precēm! Bet tai vajadzētu palikt šeit pat un veicināt Latvijas labklājību, nevis uzturēt pie dzīvības Eiropas ražotājus, kuriem aiz pārprodukcijas nav kur pārdot savu saražoto.

Arī lauksaimniecības atbalstam solītā nauda, tā dēvētās subsīdijas, nebūs vienlīdzīga visām ES valstīm. “Jaunās” saņems tikai vienu ceturto daļu no tās naudas, kuru gadā saņems tā dēvētās “vecās” ES valstis, kurās jau tā dzīves labklājības līmenis ir neskaitāmas reizes augstāks nekā Latvijā un citās kandidātvalstīs. Vai tas radīs vienādus konkurēnces apstākļus šo valstu starpā, radīs vienādus apstākļus tā dēvētā Eiropas “brīvā tirgus” iekarošanā? Viennozīmīgi, ka nē! Nekaunīgajiem *eiromeliem* kļūst aizvien grūtāk noslēpt savu netīro būtību no tautu acīm! ❖

Apgādā *Vieda* izdotajā grāmatā ietverti konkursam “*Par Latvijas dekolonizāciju*” iesūtītie darbi. Konkurss mērķis bija izstrādāt likumprojektu *Par Latvijas dekolonizāciju*, kā arī rosināt rakstīt problēmrakstus par šo jautājumu. Labākais likumprojekts tika iesniegts Saeimai un valsts amatpersonām. LNF šo grāmatu ir dāvinājusi arī Dž. Bušam, V.Putinam, K.Annam, R.Prodi un ES dalībvalstu vēstniekiem Latvijā.

Konkurss uzvarētājs **Zigurds Strīkis** kandidē 8.Saeimas vēlēšanās no Latviešu partijas